

LBRIS

We know
books

Dana Stupar

Sub flori, sânge

STORY CRAFT
PUBLISHING

Prolog

*Cruzimea are-o inimă de om
Iar Gelozia, un chip omenesc,
Teroarea e-al omului trup divin,
Iar Tăinuirea, veșmânt lumesc.*

(William Blake - A divine Image)

Asta e șansa mea. Nici că se putea mai bine. A început exercițiul dat de Maestru și fiecare s-a retras într-un cotlon singur. A venit vremea. Săgeata Karmei își va atinge imediat ținta. Îmi trec limba uscată peste buze. Gustul mâncării încă îmi persistă printre dinți. De la atâtea legume aș putea să mușc un iepure viu, să simt gustul cărnii, al sângelui. Nu e de mine mâncarea asta de ierbivore.

M-am strecurat în pădure cât ceilalți își cotrobăiau prin minte unde să stea să cugete. Pe-o balegă le-aș propune să se așeze, să aibă și arome, dar nu sunt pe aici. Știu că vipera va veni în pădure, de fiecare dată a ales diferit de ceilalți. E mai cu moț. Cred că de azi va fi și mai cu moț. Mă abțin să nu hohotesc.

Din copacul în care m-am suit văd fix poteca prin care se intră în pădure. E ca o tăietură până la băncile retrase la margine. Traseul e

previzibil, nu are cum să-mi scape. În jur se lasă liniștea dinainte de apus. E prea calm totul, nu-mi place.

Îi zăresc treningul gălbui, călcând ca pe un podium de modă cu lumina ce-i rămâne în spate, pe pajiștea de la intrarea în pădure. La femeia asta totul trebuie să sară în ochi, taman bine, îmi sare. Șoldurile i se leagănă lent, dintr-o parte în alta, cu o siguranță care mă face să mă întreb: *Oare știe că sunt aici?*

Își așează fundul pe a doua bancă, iar lemnul geme sub fesele ei tonifiate de la sala de sport, că doar nu de la vreo muncă cinstită. Sau poate de la palmele primite peste ele de la toți bărbații ce-au încălecat-o, *curva dracului*. Pe-asta n-o satură nimeni, în veci. Dar lasă că n-o să-și mai bată ea joc de niciunul, am eu grijă de asta.

Banca pe care s-a așezat e în lateralul copacului în care m-am suit. E perfect. Așa n-o să mă vadă când apar. După cum o știu, urmează să-și pună căștile. Ca un robot comandat de la distanță de gândurile mele își scoate din buzunar o pereche de căști, și le înfinge în urechi și pornește ceva de pe telefon. Așa fata mea, relaxează-te, dracii te-or servi frăgezită, cum e carnea aia scumpă de la vacile masate. Mă bușește râsul, parcă și văd la intrarea în iad o reclamă: *Servim carne de scoafă relaxată. Masată mult și peste tot.*

Un vânt slab mișcă frunzele copacilor, soarele e pe cale să-și tragă obloanele și lumina din pădure e exact atât cât îmi trebuie să n-o ratez. Dar mai important e să mă vadă ea. Să surprind mirarea ce o va duce cu ea până în lumea de jos.

Îmi întind un picior cu grijă, ating creanga mare de sub mine și apoi îmi aduc și celălalt picior pe ea. Noroc cu căștile, că altfel ar auzi foșnetul plasticului în care mi-am înfășurat pantofii. Nu trebuie să rămână nicio urmă. Mă las încet jos și mă așez pe vine. Abia îi zăresc

moțul roșcat de aici. Urăsc culoarea aia de păr. Merg cu pasul piticului până în dreptul ei, mă ridic lent și-i pun mâna pe umăr. Tresare ca apucată și, de uimire, din gât nu-i iese niciun sunet. Mulțam cucoană, îmi faci munca mai ușoară, că doar nu vrem să ne audă cineva.

Ochii i s-au blocat pe fața mea de parcă ar vrea să mă scaneze, milimetru cu milimetru.

"Ce cauți aici? De ce mă urmărești? Hai, valea!" spune aproape suferat. Vrea să fie convingătoare, dar nu-i iese. Ceva din vocea ei mă face să cred că înțelege că până aici i-a fost. Culoarea feței i s-a schimbat într-un alb fantomatic, ca și cum sângele i s-a decolorat.

"Deci acum nu mă mai ignori, îmi vorbești, scoafă ordinară."

Se ridică brusc de pe bancă, își smulge căștile din urechi, și le îndeașă în buzunar de parcă se teme să nu i le fur, apoi își pune și telefonul lângă ele, cu gesturi mecanice. Face doi pași înspre ieșirea din pădure.

"Unde crezi că pleci?" îi spun. Se oprește o clipă, probabil prea uimită de îndrăzneala mea și se întoarce spre mine. Și-a pus rânjetul pe față, ca și cum ar fi stăpână pe situație. Cuțitul din mânecă îmi atinge pielea și îl bănuiesc dornic de acțiune.

"Nu cred că trebuie să-ți dau ție socoteală unde plec, lasă-mă în pace! Nu mă mai urmări, e de-a dreptul grețos."

Fac un pas mare spre ea și ajung cu umerii în dreptul alor ei. Diferența de înălțime dintre noi îmi dă încă un avantaj, o privesc de sus și îi pot urmări mișcările. În ochi i se vede o tresărire și deschide gura să spună ceva, dar imediat se răzgândește și dă să plece. Din întoarcerea corpului, părul îi saltă pe spate și-mi oferă, ca o ofrandă, priveliștea gâtului ei alb. Cuțitul îmi alunecă până în palmă, îl strâng bine de mâner, ridic brațul și, cu o mișcare sigură, ating ținta palidă

din fața mea. E fix ca la porcii de Crăciun: o singură lovitură mortală. Un sunet ce seamănă cu un horcăit, dar și cu un scheunat slab îi iese din gât, înainte ca jetul de sânge să țâșnească din ea. Fac un pas lateral să mă feresc de stropi și privesc cum genunchii i se înmoaie, iar apoi cade pe o parte, cu ochii deschiși. Mișcarea ei pare redată cu încetinitorul. Valul de sânge ce-i pulsează din gât coboară deodată cu ea a și-i colorează bluza. Obrazul drept i se sprijină de mușchiul de la rădăcina copacului sub care cade. Frunzele din jurul nostru s-au colorat cu picățele roșii și arată ca niște ciupercuțe. Un geamăt slab îi mai iese din gât, dar nu am timp să o conduc în marea trecere. Trebuie s-o tai, până nu-i vine vreunui coleg pofta să se plimbe pe aici.

Îndes cu grijă cuțitul înapoi în mână, îmi analizez hainele, dar la lumina asta nu observ nimic suspect și pornesc în direcția intrării. Ocolesc ultima bancă și mă strecur prin tufiș. Acum pot să-mi scot pungile și le ascund în buzunarul hanoracului. Ies în dreptul cuștii cretinului de cățel al cabanierilor. Aici, la câte urme sunt, nu mai contează încă o pereche. Ajung în parcare, expir cu forță și-mi vine să chiui. Mă abțin și o iau drept spre căsuțe cu cea mai relaxată față ce mi-o pot compune. Parcă aerul îmi intră mai bine în plămâni acum că ceva greu, vâscos, mi s-a ridicat de pe suflet.

1.

E-mailul

Cursorul clipește deasupra e-mailului de la Maria, iar mâna îmi tremură pe mouse. Oare a reușit? Știu că șansele să fie un răspuns afirmativ sunt tot mai mici. Cu fiecare zi ce a trecut din ultimul an, am avut senzația că pur și simplu universul se opune să aflu ceea ce-mi doresc de atâta vreme.

În birou e liniște. Vanessa Mircea, singura mea colegă de sex feminin, e la masa ei, în stânga mea și tastează de zor la laptop. Norbert Toth, partenerul ei de echipă, vorbește la telefon, dar vocea lui nu ajunge la mine. Urechile mi s-au înfundat și inima pare că a pornit în cursa de o sută de metri viteză.

Prin peretele de sticlă sablată ce desparte biroul nostru de cel al șefului de departament, comisarul-șef Dan Pop, îl văd pe acesta intrând în încăpere, mergând spre masa lui de lucru. Trebuie să mă grăbesc. Probabil, în curând, o să-și facă apariția la noi, să ia pulsul începutului de săptămână.

Vanessa își ridică privirea de la ecran și se întoarce cu scaun cu tot, spre biroul lui Dan. Când apare șeful, atmosfera se schimbă, aerul devine mai dens, conversațiile se sting.

Costel Rusu și Sandu Irimie, veteranii biroului, se uită fix la laptopurile lor și, din când în când, ba unul, ba celălalt, mormăie ceva și sorb cu gesturi sincrone câte o gură de cafea din cănilor lor mari, albastre, din ceramică. Costel e mic de înălțime, suplu, cu părul negru în care se zăresc fire argintii. Colegul lui, deși de aceeași vârstă, are părul complet alb, și o față pe care urme de pitiriazis și-au pus amprenta decolorându-o. Amândoi poartă, invariabil, cămăși albastre cu pantaloni gri închis de stofă.

Pe două treimi ale peretelui din fundul biroului, o tablă uriașă are delimitate trei zone, fiecare aparținând uneia dintre echipele de investigatori ce-și împart timpul și nervii între zidurile Departamentului Judiciar. Zona deasupra căreia scrie numele meu, *LUNA* – cu litere mari, e goală. Matei, colegul meu s-a mutat la București, iar cazul la care am lucrat săptămânile trecute e arhivat și înghesuit în rafturile de istorie criminalistică. Restul tablei e plin cu poze, cuvinte și săgeți. La mijloc, cazul la care lucrează Vanessa și Norbert are un semn mare de întrebare colorat intens cu negru, confirmarea că sunt în impas. Un ecran digital ocupă tot spațiul liber al peretelui. Acum e închis, iar pe luciul negru se reflectă capetele lui Costel și Sandu, aflați cel mai aproape de panoul de prezentare a cazurilor.

Revin la ecranul meu, dau click pe e-mail și ochii mi se opresc pe numărul de telefon și numele pe care Maria l-a scris cu majuscule. Îmi scrie că a costat-o timp serios să ajungă la informația asta și că aproape a fost violată de un tip de la

arhivele spitalului. Știu că glumește, nu s-a născut încă ăla care s-o intimideze. Îmi iau agenda, o deschid la data de azi și trec cifră cu cifră, literă cu literă, informația mult dorită, de parcă mă tem să nu se evapore de pe ecran. Timpul s-a dilatat și zgomotele din încăpere s-au dizolvat în emoțiile ce îmi aprind fiecare celulă. Scriu mare *MATERNITATE*, alături numele *Sorina* și numărul ei de telefon. Să fie posibil? Literele îmi joacă în fața ochilor care plutesc în lacrimile ce vor să se reverse.

“Luna, să nu-mi spui că iar ești gravidă,” strigă Norbert undeva din dreapta mea. Nu am realizat când s-a furișat lângă birou, atras de concentrarea mea ca de un magnet invizibil. Acopăr numărul de telefon cu palma și sper că nesimțitul de coleg nu a apucat să-l memoreze. ăsta e în stare să sune să afle ce treabă am la maternitate. În partea cealaltă, de la mesele lor, Costel și Sandu au făcut ochii mari spre mine și așteaptă să-mi audă răspunsul. În spatele lui Norbert, Vanessa și-a pus mâna la gură și nimeni nu mai scoate niciun sunet.

“Tu chiar nu ai nici măcar un strop de decență! De ce te uiți ce-mi notez în agenda personală? Și nu, nu sunt gravidă, dacă asta e marea ta dilemă.” Închid cu zgomot carnetul și mă pregătesc să-i mai spun vreo două, dar mă opresc la timp. Dan, șeful nostru, e în cadrul ușii și ne privește pe rând. Își scoate ochelarii de pe nas, și știu că urmează să ne spună ceva cât timp o să-și șteargă, cu un șervețel, fiecare lentilă.

“Ce aveți? S-a întâmplat ceva?” zice el. Cuta de la rădăcina nasului îmi spune clar că nu-i place ce vede. Azi are un sacou dintr-un material subțire bleumarin, cu niște carouri discrete maro și bej. Ca întotdeauna pare ca scos din cutie. Pantalonii

nu au nicio urmă de șifonare, iar cămașa de un galben pai îi vine bine la ten. Barba scurtă, grizonată îi încadrează fața.

Norbert se retrage rapid de lângă masa mea, mormăie ceva ce aduce a salut spre șef, și din trei pași se așează la biroul lui, poziționat în L față de cel al Vanesei. În oglindă, lângă masa mea e biroul la care, până de curând, a stat Matei. Plecarea lui în capitală, după proaspăta nevastă, m-a lăsat singură. Șeful profită de masa lui liberă și, din câțiva pași, e la mai puțin de un metru de mine. Se așează cu fundul pe marginea din față a biroului, poziție din care ne vede pe toți. Tabla de pe peretele din spatele lui îl încadrează și pare că vorbește dintr-un ecran.

“Nu s-a întâmplat nimic neobișnuit, Norbert își bagă nasul unde nu trebuie,” spun eu. Îi scrutez chipul colegului băgăcios, cu intenția să-l facă să se simtă incomod. Nu cred că-mi iese. Nesimțitul rânjește și-și face o expresie de copil nevinovat. Fața lui dreptunghiulară, încadrată de părul de culoarea grâului învechit, cu ochii albaștri verzui adânciți în orbite, îl ajută să pară inocent. *Drac blond*, îmi trece prin minte.

“Oare când o să încetați cu războiul ăsta al vostru? Am să vă comunic ceva și sper să puteți să vă concentrați pe asta.”

Oftez și-mi dau ochii peste cap. Vanessa își plimbă privirea de la mine, la șef, și apoi spre partenerul ei de echipă. Mereu am bănuț-o că e amorezată de el. Dar și că îi e frică de reacțiile lui. Cei doi, Costel și Sandu, cu gurile căscate, își întorc aproape deodată capetele ușor spre stânga, ca și cum nu vor să scape niciun sunet din ce are Dan să ne comunice și, astfel, urechile lor pot capta mai bine fiecare silabă. Niciunul dintre ei nu clipește. O mică neliniște mă încearcă, dar nu o las să crească. Cine știe ce birocrație nouă ne paște.

Dan se prinde cu mâinile de marginea biroului, de parcă își caută un punct de sprijin. Ochii îi sunt destul de încetoșați și mie mi se pune un nod în gât. *Da' zi odată, omule!*

“Știi că veți fi surprinși de ce o să vă spun, dar nu vă speriați, e de bine. Sau mă rog, pentru unii.”

Talentul șefului de a crea suspans îmi cauzează crampe în stomac. Mă întorc spre Vanessa, e roșie la față și lasă impresia că mai are puțin și începe să plângă. Mă surprinde cât de mult seamănă cu Norbert. La o scară mai mică, fața ei are același contur, părul e doar o nuanță mai întunecată decât al colegului ei, iar ochii îi bat mai mult înspre albastru, decât spre verde. Sunt ca stăpânii de câini care ajung să semene cu animalele lor după o vreme. Probabil cei cinci ani de când lucrează împreună au avut asupra lor același efect.

“Hai să n-o lungesc: mi-am depus dosarul de pensionare. În două luni, cineva dintre voi îmi va lua locul,” spune aruncând cuvintele în viteză, de-ai zice că se teme să nu se răzgândească.

Dinspre hol se aude aparatul de cafea și zgomotul de boabe măcinate acoperă zumzetul pe care-l bănuiesc în creierile colegilor mei. Lui Norbert îi apare un zâmbet arogant pe față, ca și cum Dan l-a numit deja pe el. Atitudinea lui mă calcă pe nervi.

Dan zâmbește larg, face ochii mari și dă întrebător din cap. Mirat probabil că nimeni nu are nicio reacție.

“Felicitări Șefu! Treabă bună, sunteți încă tânăr, o să aveți o pensie generoasă,” spune Norbert ridicându-se de la masa lui și venind înspre Dan cu mâna întinsă. Omul ăsta e delicatețea întruchipată. Din câteva cuvinte a încălcat fix două reguli de politețe.

Dan se încruntă o clipă, dar apoi strânge mâna întinsă de Norbert.

“Ei, tinerețea și pensia nu prea merg împreună. Cât despre bani, nu cred că e ceva ce ar trebui să te preocupe.” Lui Norbert i se blochează rânjetul. Costel are un surâs într-o parte, iar Sandu e cu gura căscată. Vanessa s-a înroșit, culoarea devenind tot mai intensă, probabil imaginându-și cum ar fi să ajungă ea șeful serviciului de investigații criminale.

“Și care e treaba cu cine o să-ți ia locul?” întreabă Sandu, cu fața schimbată ca de la un buton. Mirarea a fost înlocuită de o mină serioasă și tonul pătrunzător. Când intră el cu un suspect în camera de interogatoriu, nu trebuie să pună multe întrebări, că cei mai slabi de înger plâng ca la comandă. Nu e genul care să lase loc de glume.

Șeful își dregă vocea, își scoate o batistă de hârtie din buzunar și începe să șteargă ochelarii pe care-i ținuse până atunci în mână. Trage de timp.

2.

Seara, acasă

Jaluzelele filtrează lumina palidă a felinarelor din fața casei, risipind-o în dungi fragile care mângâie pereții camerei, ca niște răsufări calde ale nopții. Liniștea din casă mă învelește ca o pereche de brațe protectoare. Abia aștept să-i spun lui Robert noutățile de la muncă.

După ce copiii s-au întors de la școală, aduși de bunicul lor, casa s-a umplut de zgomot și forfotă, asemenea unei piețe aglomerate dintre-o țară orientală. Fiecare dintre cei trei copii a avut ceva de cerut, o nevoie urgentă de rostit sau o plângere despre celălalt. Athanasie Gojdu, socrul meu, a rămas doar câteva minute, însă ochiada aruncată ceasului lui scump, a fost ca o clepsidră întoarsă pe furiș, semn că venise momentul să-mi predea ștacheta.

După plecarea lui, ca atinși de o baghetă magică, copiii s-au liniștit. Am pregătit împreună cina, iar Cezar, băiatul meu cel